

HOOFDSTUK 1

De dag dat Abelard en ik de tussenwand vernielden had ik een toets Engels van vier uur. Echt waar. In Texas krijgt iedereen op de high school een toets Engels die vier uur duurt. Zelfs voor een normaal mens is dat veel te lang om stil te zitten. En ik ben geen normaal mens.

Na de toets gaf ik mijn voeten opdracht me naar aardrijkskunde te brengen. Als ik mezelf niet vertel waar ik naartoe moet en mijn gedachten de vrije loop laat, vind ik mezelf terug in de stille gang naar het tekenlokaal, waar de flikkerende tl-buizen een aanlokkelijk halfduister verspreiden, of ik sta opeens in de lege meisjes-wc, gewoon om alleen te zijn. Soms denk ik dat ik geen aandachtstekort heb, maar een teveel. Te veel van alles.

Toen ik bij aardrijkskunde kwam, deelde coach Neuwirth een saai artikel uit over het belang van mais als voedselgewas in het vroege Amerika. Daarna liep hij de klas uit. Dat doet hij vaak. Sinds het basketbalseizoen afgelopen is, lijkt

het of hij de minuten aftelt tot het eind van het schooljaar. Eerlijk gezegd is hij de enige niet.

Na het vertrek van coach Neuwirth veranderde het gezemoes binnen dertig seconden in een kakofonie van harde stemmen. Ik zat achter in het lokaal, omdat daar de twee tafels voor linkshandigen staan – in de rij die gereserveerd is voor wietrokers die liever geen oogcontact hebben met leraren. Twee rijen voor me zat Rogelio dwars op zijn stoel. Hij praatte luid en snel, en keek telkens in mijn richting.

‘*Cosababa, pelicular camisa,*’ zei Rogelio en de jongens om hem heen lachten allemaal.

Nou ja, dat was waarschijnlijk niet wat Rogelio zei. Ik kan niet zo goed luisteren en mijn Spaans is belabberd.

‘*Camisa,*’ herhaalde hij.

Nu draaide Emma K. zich om en keek naar me. Ze fluisterde iets tegen het blonde meisje naast haar. Ik vroeg me meteen af of ik hardop tegen mezelf had gepraat. Dat doe ik nogal eens. Het trekt de aandacht.

Toen drong het tot me door. *Camisa*. Dat is Spaans voor ‘shirt’.

Misschien was er iets mis met mijn shirt. Misschien was het cowboyshirt met drukknopen dat ik in een tweedehandswinkel had gekocht niet elegant en ironisch zoals ik had gedacht, maar gewoon lelijk. Emma K. had iets gefluisterd over mijn shirt. En Rogelio en zijn vrienden, die zelf vaak cowboyshirts met drukknopen dragen, hadden om mijn shirt gelachen. Of misschien ook niet. Rogelio had het

over iemand anders kunnen hebben. Maar Emma K. niet. Ze keek recht naar mij.

Zou er een drukknop zijn opengesprongen ter hoogte van mijn bh, zodat ik de hele dag had rondgelopen met mijn bh zichtbaar, en had ik dan tenminste een mooie aan, een sexy zwarte? Of was het zo'n zielig oud ding met een strikje of een bloemetje dat er ooit wel schattig had uitgezien, maar na een heleboel wasbeurten grauw en verschrompeld was als een bolletje pluis uit de droger?

Ik greep naar de voorkant van mijn shirt en Emma K. en het blonde meisje giechelden. Alle knoopjes zaten dicht, maar ik kon geen seconde langer op mijn stoel blijven zitten. School was een stroperige eeuwigheid, een afschuwelijke nachtmerrie vol toetsen en akelig gefluister, afgespeeld in slow motion. Ik moest weg, ook al had ik mijn moeder beloofd dat ik niet meer zou spijbelen, wat er ook zou gebeuren.

Ik stond op. Mijn voeten kozen voor de deur, maar een knarsend metaalachtig geluid hield me tegen.

Ik draaide me om.

Vlak achter me was een harmonicawand van stopverfkleurig vinyl, met aan het eind een grijze metalen doos waaruit een handvat stak. Het knarsende geluid kwam uit die doos. Het handvat bewoog.

Toen onze school in de jaren zestig van de vorige eeuw werd gebouwd, heeft iemand blijkbaar besloten dat muren de vrije stroom van educatieve ideeën belemmeren, want sommige lokalen op de tweede verdieping hebben de dubbele lengte en zijn in tweeën verdeeld door schuifwanden

van vinyl. De architect die dit verzonnen heeft, was vast nog nooit in de kantine van een middelbare school geweest om het lawaai te horen waarmee de onbelemmerde stroom van ideeën gepaard gaat. De wand gaat zelden open.

De laatste keer dat iemand de wand opzieschoof was tijdens de aardrijkskundetentoonstelling. Een van de conciërges kwam met een vreemde ronde sleutel die hij in een slot aan de zijkant van de metalen doos stak. Hij duwde het handvat omlaag en de wand schoof zuchtend en steunend opzij.

Nu ging het handvat op en neer alsof een verveeld spook onze klas angst wilde aanjagen, maar niemand anders besteedde er aandacht aan. Ik vroeg me af of de conciërge de wand vanaf de andere kant probeerde te openen. Ik begreep er niets van.

Ik liep erheen en greep het handvat vast. De kou van het metaal verraste me. Plotseling voelde ik me een stuk beter. Het lawaai en de chaos leken van me af te glijden. Dat gebeurt soms als je iets echts aanraakt.

De beweging stopte. Ik ramde het handvat op en neer. Er zat weinig beweging in en het liep telkens vast alsof er tandwielen in elkaar grepen die niet verder wilden.

Ik duwde hard op het handvat. Even gebeurde er niets. Toen sprong het omhoog en sloeg met onverwachte kracht tegen mijn handpalmen. Ik legde allebei mijn handen erop, zette me schrap met mijn All Stars op het zeil en duwde zo hard ik kon.

Er klonk een knal, gevolgd door een metalig, zwiepend geluid alsof er een kabel lossprong. Het handvat verslapte

onder mijn handen. De andere kant van de tussenwand schoof een meter open.

Iedereen hield op met praten. Leerlingen bij de deur rekten hun hals uit om in het andere lokaal te kijken. Dakota Marquardt (een jongen) zei: ‘Shiiit!’ en de halve klas gielde.

Daarna begon iedereen door elkaar heen te praten, in het Engels en in het Spaans.

Ik liet het handvat los en ging vlug weer op mijn stoel zitten. Maar het was te laat. Iedereen had me gezien.

Coach Neuwirth kwam met grote stappen de klas in en probeerde de vouw wand dicht te trekken. Toen hij de rand losliet schoof die een halve meter terug.

Hij draaide zich om en keek de klas in. ‘Wat is hier verdomme gebeurd?’

Het is geen goed teken als coach Neuwirth vloekt.

Ik zat erop te wachten dat iemand me zou verraden. Dat was bijna onvermijdelijk.

Dakota Smith (een meisje) stond op en streek haar rok glad. Ze schudde haar lange bruine haren over haar schouders en leunde naar voren alsof ze over een lessenaar reikte om een onzichtbare microfoon te pakken.

‘Toen u de klas uit was, begon het handvat van de vouw wand te bewegen,’ zei ze. ‘Lily legde haar handen op het handvat en duwde omlaag, zodat de kabel brak en –’

‘Dank je, Dakota.’ Coach Neuwirth ging op weg naar zijn tafel. ‘Lily Michaels-Ryan, wees zo goed met me mee te komen.’

Ik liep achter hem aan en voelde dat alle ogen op me gericht waren. Coach Neuwirth vulde een formulier in waarmee ik naar het kantoor moest. Niet het gebruikelijke roze velletje papier, maar een onheilspellend geel formulier met doorslagen. Terwijl ik naar de stoppels op zijn bleke hoofd staarde, realiseerde ik me dat ik me behoorlijk in de nesten had gewerkt. Nu zou ik in de zomer vast niet naar mijn vader mogen.

‘Ik heb het niet alleen gedaan,’ zei ik. ‘Er was iemand aan de andere kant, die ook duwde. Het was niet mijn bedoeling om dat ding kapot te maken, maar...’

Coach Neuwirth luisterde niet.

‘Zoals je ziet, Michaels-Ryan, heb ik een *tadelier* voor je ingevuld. Je moeder moet haar *kantening etten* en het terugsturen naar het kantoor, voordat je kunt *bezugbo inne kas...*’

Dit is misschien een goed moment om te vertellen dat ik al bijna een maand mijn ADHD-medicijnen niet meer had ingenomen omdat ik er telkens van moest kotsen en er vooral ’s nachts bellen in mijn hoofd rinkelden. Bijwerkingen noemen ze dat.

‘Je ouders moeten hun *kantening etten* voordat je kunt *bezugbo inne kas*. Begrepen?’

Hij wachtte en hield het *tadelier* vast waarmee ik naar het kantoor moest. Hij was duidelijk niet van plan om me dat o zo belangrijke *tadelier* te geven voordat ik antwoordde. Ik overwoog mijn opties. Als ik ja zei, zou hij aannemen dat ik zijn hele betoog had gevolgd en zou ik later moeten

boeten omdat ik geen flauw idee had wat hij had gezegd. Mijn hart bonsde door een vreemde mengeling van angst en opwinding.

Maar als ik nee zei, zou coach Neuwirth dat opvatten als een teken van opstandigheid en brutaliteit. Het zag er niet goed voor me uit.

‘Uh... welke kopie moet mijn moeder ook alweer tekenen?’

Achter me barstte de klas in lachen uit. ‘Mafketel,’ mompelde iemand en er werd nog harder gelachen.

‘Maak dat je wegkomt,’ snauwde coach Neuwirth. Hij slingerde het *tadelier* over zijn bureau naar me toe.

Ik begon aan de tocht naar het kantoor en hoopte dat ik niemand zou tegenkomen terwijl ik dat stomme *tadelier* in mijn hand had. Na het lawaai en het felle licht van het klaslokaal was de rust van de gang een hele opluchting. De helft van de tl-buizen was uit om elektriciteit te sparen. Zes stappen koele duisternis, zes stappen fel wit schijnsel. De trap af. Op de begane grond is er op schouderhoogte een rij gekleurde tegels: wit, mosterdgeel, wit, blauw. Ik stak mijn rechterhand uit en raakte alleen de blauwe tegels aan terwijl ik door de gang liep. Ik voelde hoe mijn trillerige opwinding vervaagde tot een doffe, droeve plek in het midden van mijn borst.

In het kantoor keek de aardige mevrouw Treviño treurig naar mijn gele *tadelier*.

‘Hoe is dat nou gekomen, Lily?’ vroeg ze, alsof ik een enkel had verzwikt bij gym of een ander ongelukje had gehad dat duidelijk niet mijn schuld was.

‘Ik heb de vouwwand tussen de lokalen van coach Neuwirth en mevrouw Cardeña vernield.’

Mevrouw Treviño zuchtte diep.

Ik keek opzij omdat mijn lippen begonnen te trillen. Een grauwe wolk van schaamte daalde snel en meedogenloos op me neer. Ik zou graag zo braaf en oplettend zijn als mevrouw Treviño dacht dat ik was. Iemand die niet alles kapotmaakt.

‘Nou, je bent niet de enige,’ zei ze. ‘Kom maar mee.’

Ze bracht me naar de wachtruimte voor de kamer van de conrector. Er stonden twee lelijke oranje stoelen. Op een ervan zat Abelard Mitchell. Zodra ik hem zag, wist ik dat hij aan de andere kant van de wand had gestaan en het handvat omhoog had geduwd terwijl ik het omlaag drukte.

Mevrouw Treviño wees naar de lege stoel en liet ons alleen.

Ik ken Abelard al vanaf de kleuterschool. Omdat ik Michaels-Ryan heet en hij Mitchell, stonden we op de basisschool vaak naast elkaar als we op een rij werden gezet. Abelard is nu lang en slank, met brede schouders, zwartbruin haar en donkerblauwe ogen. Hij ziet er fantastisch uit, maar hij heeft een soort vertraagd verwerkingsproces, een milde vorm van autisme, of Asperger of zo. Hij communiceert anders dan anderen.

Nou ja, ik ook. Toen ik zeven was, sloeg ik Abelard per ongeluk met mijn metalen lunchtrommeltje tegen zijn hoofd, omdat ik mijn zwaaiende armen niet stil kon houden. Hij kreeg een snee in zijn wang, maar hij huilde niet en nie-

mand merkte het. Daarom heeft hij nu een klein litteken, waarmee hij er vreemd genoeg heel sexy uitziet. Maar hij heeft nooit iets tegen iemand gezegd. Toch moet hij gemerkt hebben dat ik daar voor hem stond en als een vrolijke maniak met mijn Hello Kitty-trommeltje zwaaide.

Ik heb het altijd een fijn idee gevonden dat hij had kunnen klikken bij de lerares maar dat niet heeft gedaan.

Ik plofte neer op de stoel naast hem en vond het opeens eng om op een stoel te zitten die was vastgeschroefd aan die van hem, alsof ook het meubilair daar was om gestraft te worden.

‘Hoi,’ zei ik een beetje te hard. ‘Dus jij stond aan de andere kant van de vouw wand? Wie zou nou gedacht hebben dat die zo makkelijk stukging? Je zou toch verwachten dat een handvat zo oud als de *Titanic* steviger was. O, dat is niet zo’n gelukkige vergelijking, geloof ik.’

Hij zei niets. Waarschijnlijk dacht hij aan games, kwantummechanica of de boeken van Hermann Hesse. Voor zover ik wist was Abelard behoorlijk briljant.

‘Jij was het aan de andere kant van de wand.’ Abelard keek me heel even aan en wendde zijn blik af.

‘Ja.’ Ik kreeg een spannend samenzweetersgevoel. ‘Meestal ben ik hier alleen. Waarom heb je...’

Ik zweeg voordat ik hem de stomst mogelijke vraag stelde: waarom heb je dat kapotgemaakt? Als er één vraag is die ik zelf niet wil horen, is het die wel.

‘Het mechanisme knarste. Het is geroest van binnen. Ze moeten het oliën.’

Ik knikte. Ik wist niets te zeggen. Wat kon ik zeggen? Ik dacht eraan hoe Abelard net als ik altijd alles in de wereld van het hier en nu moest aanraken om het zelf te voelen. Maar hij dacht daarbij aan het onzichtbare mechanisme in de doos dat door jarenlange verwaarlozing en vochtigheid was geroest. Hij wilde dingen repareren, niet vernielen. Hij was een verder geëvolueerd monster.

Hij leunde naar voren en keek me aan van onder zijn slordige kuif. Ik rook vaag zijn warme geur. Lekker.

‘Lily Michaels-Ryan,’ zei hij. ‘Je zat vorig jaar met Engels bij me in de klas. Toen we zeven waren heb je me geslagen met een lunchtrommeltje.’

‘Ja, het spijt me. Ik hoop dat het niet te veel pijn deed. Maar dat litteken staat je goed. Je ziet eruit als een piraat. Avontuurlijk.’

Abelard voelde aan het litteken alsof hij controleerde of het er nog was. Opeens had ik zin om met mijn hand over zijn wang te strijken en het ribbeltje in zijn huid, dat mijn schuld was, te voelen.

Ik werd me bewust van mijn hand op de stoelleuning, die de mouw van zijn shirt aanraakte. In het kantoor om de hoek rinkelde een telefoon. Ik hoorde de stem van mevrouw Treviño, maar het leek alsof ze aan de andere kant van de wereld was. We waren alleen.

‘Abelard, waarom heb je aan niemand verteld dat ik je met mijn lunchtrommeltje had geslagen? Ik heb niet eens straf gehad.’

Abelard fronste traag. Hij leek een beetje beledigd, alsof